

Epistola lui Iacov – Lecția 1

Privire de ansamblu

Iacov 1:1-5:20

“...Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie...”

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să ne familiarizăm cu conținutul acestei epistole
- ✓ Să ne gândim la temele majore ale cărții și la relevanța lor pentru noi

Provocare pentru această săptămână:

Citește Epistola lui Iacov de mai multe ori în această săptămână, de preferat dintr-o singură parcurgere. Sunt doar 5 capitole (108 de versete). Pentru o astfel de citire ai nevoie doar de 15 minute dacă citești cu voce tare.

În timp ce citești, gândește-te la următoarele aspecte:

- Cine sunt destinatarii cărții? Ce poți să spui despre ei pornind de la „indicile” prezentate în carte?
- Oare ce crezi că a determinat scrierea epistolei? Să fie vorba de anumite probleme specifice pe care Iacov vrea să le rezolve sau e mai degrabă o epistolă „preventivă”? Cum îți argumentezi răspunsul?
- Care sunt, după părerea ta, temele sau subiectele majore din carte? Cum le-ai rezuma în cuvintele tale? Cum ai răspunde în câteva fraze dacă cineva te-ar ruga să îi spui despre ce e vorba în Epistola lui Iacov?

În paralel, citește și paragrafele de mai jos care te vor ajuta în familiarizarea cu cartea.

Introducere la studiul Epistolei lui Iacov

În zilele noastre, *Biblia* este tradusă, citită, studiată sau predicată mai mult ca niciodată înainte. Întrebarea care se pune este în ce măsură se și aplică la același nivel. Prin excelență, *Iacov* este o carte deosebit de practică prin care suntem provocați să ne evaluăm trăirea noastră ca și creștini.

De-a lungul secolelor, numeroși cercetători sau teologi și-au exprimat îndoieli cu privire la epistolă, unii dintre ei argumentând că învățăturile ei deformează sau denaturează adevărul Scripturii. Obiecția cea mai celebră este a lui Luther, care a numit-o *epistolă de paie*, deoarece nu putea înțelege cum se armonizează doctrina neprihănirii numai prin credință, accentuată de către Pavel, cu o credință care se poate demonstra doar prin fapte, așa cum o prezintă Iacov.

Dincolo însă de toate obiecțiile formulate, Epistola lui Iacov a fost întodeauna recunoscută ca o epistolă autentică și a fost inclusă, din punct de vedere al Canonului Scripturii, în grupul epistolelor *sobornicești* sau *generale*, alături de 1&2 Petru, 1, 2&3 Ioan și Iuda. Caracteristic acestor epistole este faptul că nu se adresează unei comunități specifice (biserici locale), cum este cazul epistolelor lui Pavel către bisericile din Corint sau Roma, de exemplu, ci Bisericii în ansamblu.

Autorul epistolei

Noul Testament menționează câteva persoane care poartă numele Iacov. Astfel, Iacov fiul lui Alfeu, Iacov tatăl lui Tadeu, Iacov fiul lui Zebedeu (fratele lui Ioan), sau Iacov fratele Domnului Isus sunt câteva nume care au fost propuse pentru a-l identifica pe autorul acestei epistole. Dintre aceștia, primii doi nu joacă un rol proeminent, iar Iacov, fiul lui Zebedeu, a fost martirizat în anul 44. Ca urmare, *Iacov, fratele Domnului Isus*, este considerat de către majoritatea istoricilor și teologilor ca fiind autorul epistolei care îi poartă numele.

Cu toate că în timpul lucrării lui Isus frații Săi nu au crezut în El, Iacov, alături de Iuda, vor scrie în cele din urmă, două dintre cărțile Noului Testament. Mai mult decât atât, Iacov ajunge să dețină o poziție proeminentă în cadrul bisericii din Ierusalim, istoricul Eusebiu afirmând, pe baza tradiției, că a fost numit primul *episcop* al Ierusalimului. Pavel însuși îl recunoaște ca fiind unul din capii Bisericii din Ierusalim (vezi Gal. 2:9), iar din relatarea pe care Luca o face conciliului de la Ierusalim (Fapte 15:13) reiese și mai clar autoritatea pe care Iacov o avea în cadrul Bisericii.

Cu toate acestea, Iacov nu se folosește de legătura sa de sânge cu Isus, nici de poziția deținută, ci se prezintă într-o postură umilă, aceea de *rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos* (Iacov 1:1). Datorită credincioșiei și pietății față de Lege, precum și consecvenței și dedicării în rugăciune (se spune că genunchii lui erau ca ai unei cămile, din cauza timpului petrecut pe genunchi), avea o foarte bună mărturie în cercurile iudaice, fiind supranumit *Iacov cel drept*. Tradiția spune că a fost omorât cu pietre de către cărturari și farisei, în urma instigării marelui preot Ananus, cel mai probabil în anul 62. Tot tradiția spune că, înainte de moarte, a repetat cuvintele Domnului Isus de pe cruce: *Tată, iartă-i căci nu știu ce fac...*

Destinatari și ocazia scrierii

Din primul verset al epistolei, aflăm că este adresată *celor douăsprezece seminții care sunt împrăștiate*. Aproape cu siguranță, Iacov folosește expresia pentru a se adresa creștinilor evrei împrăștiați în Palestina și Siria (aflați în *diaspora* – în original). În sprijinul acestei poziții vin și descrierile din Fapte 8:1 și 11:19, în care Luca relatează despre împrăștierea ucenicilor din cauza persecuțiilor lui Saul (34 AD) și în special Agripa (44 AD). De asemenea, foametea profetită de Agab în Fapte 11:27-30 poate fi un posibil motiv al împrăștierii și, de asemenea, un motiv pentru ca Iacov să le scrie acestor creștini confrunțați cu atât de multă suferință.

Cu privire la data la care a fost scrisă, trebuie remarcat că Iacov nu face nici o referire la controversa dintre iudei și neamuri, dezbătută la Conciliul de la Ierusalim din anul 49 (cf. Fapte 15), nici nu pare să fie în cunoștință despre scrisorile lui Pavel în care acesta tratează neprihănirea prin credință. Evidențele conduc astfel spre o datare timpurie a epistolei, undeva între anii 44-45 și se apreciază că aceasta a fost trimisă din Ierusalim.

Structura și mesajul epistolei

Iacov poate fi înțeleasă cel mai bine ca o predică în care autorul tratează un subiect după altul, uneori legându-l de cel precedent, ori de o temă menționată anterior, iar alteori introducând în mod abrupt un alt subiect. Chiar dacă o structură logică deosebit de evidentă este dificil de descoperit, epistola este un întreg literar în care fiecare capitol conține învățături ce contribuie la mesajul unitar al cărții. De la început până la sfârșit, epistola este un document creștin profund ancorat atât în învățăturile lui Isus (în special *Predica de pe munte*), cât și în pasaje și personaje cheie ale Vechiului Testament.

Tema principală pe care Iacov o abordează este aceea a unei credințe trăite, o credință care este productivă chiar și în mijlocul necazurilor și suferințelor. Pentru Iacov, credința singură nu este suficientă. Ea trebuie întregită prin fapte. Credința nu poate sta singură, ci întotdeauna va lucra împreună cu faptele. Faptele vin să dovedească, să confirme adevărata credință pe care cineva pretinde că o are.

Intenția lui Iacov este aceea de a vedea **un creștin matur care trăiește într-o comunitate matură**, un creștin căruia nu-i lipsește nimic. **Desăvârșirea** este, astfel, un subiect important și care apare pe tot parcursul epistolei. Dar desăvârșirea (perfectiunea) deplină nu va fi atinsă decât în clipa în care vom ajunge în ceruri. Până atunci, creștinul trebuie să reziste în fața numeroaselor încercări și ispite cu care se confruntă în fiecare zi.

Pentru a înțelege corect perspectiva și planul lui Dumnezeu pentru viața noastră avem nevoie însă de înțelepciune. Credinciosul este încurajat să caute și să manifeste în viața sa calitățile **înțelepciunii venite de sus**. Această înțelepciune este însă, una practică, pe care credinciosul transformat trebuie să o arate în vorbirea și umblarea zilnică.

În toate acestea, **Cuvântul lui Dumnezeu** are un rol vital. Cuvântul este cel care are puterea să ne mântuiască sufletele. Poți dovedi că ești un credincios transformat doar dacă te smerești în fața Cuvântului pentru a-l accepta, iar mai apoi dacă îl împlinești.

Impact și relevanță – De ce studiem Iacov

La prima vedere, se observă că Iacov nu respectă tiparul tradițional al unei epistole. În epistolele lui Pavel, de exemplu, acesta începe de obicei cu o prezentare dogmatică a argumentului său și de abia apoi trece la partea practică. Iacov pare să renunțe la acest tipar și abordează în mod direct aspectele practice ale vieții creștine. Destinatarii lui cunosc învățăturile creștine fundamentale. Problema lor este însă eșecul de a le pune în practică. Ca urmare, autorul se concentrează la nivelul trăirii practice de zi cu zi.

De multe ori și în viețile noastre ceea ce *cunoaștem* depășește cu mult *ceea ce practicăm*. Iacov ne va pune în față o oglindă prin care să ne evaluăm trăirea și să vedem în ce măsură trăim credința pe care o proclamăm.

Această epistolă ne va ajuta să înțelegem *perspectiva lui Dumnezeu asupra slujirii*. Ne considerăm și noi, ca Iacov, *robi ai lui Dumnezeu*? Cu ce atitudine ne implicăm în lucrarea lui și cum ne raportăm la frații și surorile noastre? Care este motivația noastră – dorința de afirmare sau o dragoste sinceră de frați și o smerire înaintea lui Dumnezeu?

Provocare la rugăciune

Despre Iacov se spunea că avea „genunchi de cămilă...” – probabil că petrecea mai mult timp pe genunchi decât în picioare sau pe scaun. Stăm în fața unei epistole care ne provoacă să „practicăm ceea ce predicăm”. Oare vom reuși acest lucru fără să ajungem și noi să avem „genunchi bătătoriți”? Rugăciunea înduplecă inima noastră să se supună voii lui Dumnezeu... Nu la întâmplare Iacov se încheie cu un pasaj despre rugăciune.

Calendar Iacov:

(pot apărea modificări)

Lecția	TEXT	TITLU
Lecția 1 (31.10)	Iacov 1:1	Introducere – Privire de ansamblu
Lecția 2 (7.11)	Iacov 1:2-12	Perspectiva corectă asupra încercărilor
Lecția 3 (14.11)	Iacov 1:13-18	Perspectiva corectă asupra ispitelor
Lecția 4 (21.11)	Iacov 1:19-27	Perspectiva corectă asupra Cuvântului
<i>28.11</i>	<i>Iacov cap 1</i>	<i>Lecție recapitulativă</i>
Lecția 5 (5.12)	Iacov 2:1-13	Credința manifestată în relații
Lecția 6 (12.12)	Iacov 2:14-26	Semnele vitale ale credinței
Lecția 7 (19.12)	Iacov 3:1-18	Relația dintre limbă și inimă
Lecția 8 (26.12)	Iacov 4:1-12	Relația dintre smerire și înălțare
<i>02.01</i>	<i>Iacov cap 2-4</i>	<i>Lecție recapitulativă</i>
Lecția 9 (09.01)	Iacov 4:13-17	Păcatul încrederii în sine
Lecția 10 (16.01)	Iacov 5:1-6	Amăgirea încrederii în bogății
Lecția 11 (23.01)	Iacov 5:7-15	Beneficiile încrederii în Domnul
Lecția 12 (30.01)	Iacov 5:13-20	Provocare la mijlocire prin rugăciune